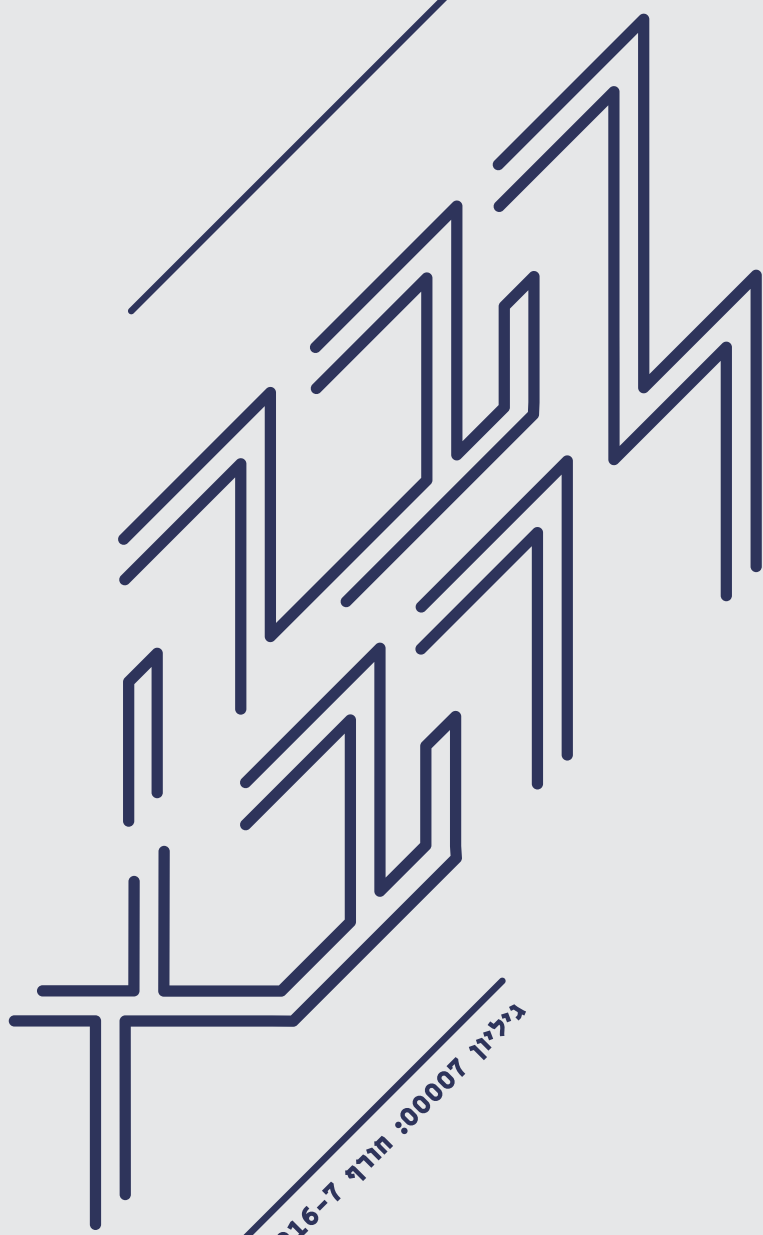

גיליון 00007: חורף 7-2016

++++ בראשית
שמות \$\$\$\$
ויקרא וווווו
במדבר #####
דברים זזזזז
קלל *****

הבה להבא

כתב עת לשירה עברית עכשווית ועתידית

גיליון 00007: חורף 7-2016

וויאג'ר 01: 20,372,607,247 ק"מ מהמקום שממנו אני בא
וויאג'ר 02: 16,722,917,470 ק"מ מהמקום שבו אנו צודקים

משיח: יואב עזרא

עורך: עודד כרמלי

מערכת: ג'רמי פוגל, סער יכין, עמנואל לוי,

רעואל שועלי, נדב נוימן ונח אנגלהרד

ניקוד: רועי "הכריש" שניידר

עיצוב: עידן אפשטיין @ screw.life

מו"ל: מקום לשירה

אמנים אורחים: ניל כהן (עמ' 8, 30, 31), שירה חרש (עמ' 18),
תום מלניק (עמ' 29), יונתן פופר (עמ' 39), בן נתן (עמ' 52),
יוניל (עמ' 54), נועה גופר (עמ' 76)

כל הגיליונות להורדה: HavaLeHaba.co.il

פיס: הבה להבא | **מייל:** HavaLeHaba@gmail.com

גיליון זה יוצא בחמיכת משרד התרבות והספורט, קרן רבינוביץ והמכון הפולני

קרנף בעל נס / עודד כרמלי

לאחרונה הגישה "ועדת ביטון להעצמת מורשת יהדות המזרח וספרד", בראשות המשורר ארז ביטון, את המלצותיה לשר החינוך נפתלי בנט.

הנה, למשל, החלק בדו"ח שדן בהוראת הספרות. ועדת ארז ביטון ממליצה ללמד את שירת ארז ביטון. אני אכתוב את זה שוב, בתקווה שהיקום לא יקרוס לתוך עצמו: ועדת ביטון ממליצה ללמד את שירת ביטון בבית הספר היסודי, עוד קצת ביטון בתיכון ופרס מיוחד לנרשמים למגמות הספרות - עוד ביטון!

גרוטסקית במיוחד ההמלצה להוראת שירה לפי נושאים: באשכול "זהויות" יש ללמד את ארז ביטון. ל"אהבה" עיין ערך ביטון. "ארץ ישראל" - א. ביטון. "שואה" - ניצול אושוויץ הנודע ארז ביטוןוביץ'. ולבסוף, באשכול "שירת הגירה", חובה ללמד לא פחות מחמישה שירים (שזה פחות או יותר כל תכנית הלימודים בספרות, אבל מי צריך את יהודה הלוי כשיש את ארז ביטון?) - כולם מאת ביטון וחבר קרנפיו רבי חסן, אבן חתוכה ועדי הנגידה.

אגב, את ספרי ביכוריהם הבאושים של אבן חתוכה ועדי הנגידה חובה ללמד גם במגמות הספרות, אבל משום מה לא את ספרו של רבי חסן. מה קרה, ביטון? הסתכסכת עם חסן? השכלתם של תלמידי ישראל לא תהיה שלמה בלי שורות המופת "לא התאבלתי על קניוק / וְשִׁרְפֹתִי אֶת הַסְּפָרִים שֶׁל נֶתָן זָךְ / וְלֹא חוֹגֵג לָךְ עֲצָמָאוֹת / עַד שֶׁתָּקוּם לִי מְדִינָה".

ומה יקרה כשתלמידים מחונכים-מחדש אלה יירשמו לאוניברסיטאות? או! פה מתחיל שיהור השורות הרציני. הוועדה ממליצה להקים פקולטה חדשה ללימודי יהדות המזרח (מעתה אמרו: מדעי הטבע, מדעי החברה, מדעי הרוח ומדעי המזרח), ולחייב את החוגים הקיימים במדעי הרוח הלא-מזרחיים, מהיסטוריה ועד פילוסופיה, להקדיש לא פחות משליש (שליש!) מכל קורסי החובה והבחירה ל"נושאים על הפזורה הספרדית והמזרחית".

כאילו לא מספיק ששיעור הסטודנטים במדעי הרוח צנח בשליש ב-25 השנים האחרונות, ושיעור הסטודנטים לספרות עברית נחתך בחצי תוך 10 שנים בלבד, וכל זה בגלל אותן תיאוריות מקושקות על "אחרות", כעת תדע כל אם עבריינה

שיר ארז ביטון / דוד ניאו בוחבוט

אַרְזֵי בִּיטוֹן
זְמַר הַחֲצֵר אֶצֶל נִפְתָּלִי וּמְרִים בִּישְׂרָאֵל אֲשֶׁר בְּמְרוֹק.
אוֹמְרִים עָלָיו שֶׁכָּאֲשֶׁר שָׁר,
לְחַמּוֹ חִילִים בְּסִכְיָנִים
לְפִלֵּס דֶּרֶךְ בְּהַמּוֹן
לְהַגִּיעַ אֶל שׁוּלֵי דו"ח
לְנִשֵּׁק אֶת קְצוֹת אֲצָבָעוֹתָיו
לְשִׁים כֶּסֶף רִיָּאֵל לְאוֹת תּוֹדָה
לְכַבֵּשׁ בְּעֶזְרָתוֹ אֶת תְּכֵנִית הַלְמוּדִים
אַרְזֵי בִּיטוֹן,
הַיִּם, נָתַן לְמִצָּא אוֹתוֹ
בְּדוּכָן הַכְּנֶסֶת, בְּעִתִּיקוֹת ג', לֵיד
הַקְּרִנָּפִים בְּסַפָּאֲרִי, לוֹטֵף אֶת רֹאשָׁם,
בוֹרֵר רְשִׁימוֹת תּוֹמָכִים וּמַתְנַגְּדִים, פּוֹסֵל וּמֵאֲשֵׁר מַעֲמָדִים
בְּלֵהֻט שְׁכָרוֹנוֹת כַּחוֹתָיו הַמְּמַסְדִּים,
רֵיחַ הַיִּפּוֹקְרִיטִי עֲבֹשׁ שָׁל
קַפְסָאוֹת סְרִידִינִים צָף כְּשֵׁד
עֲדַתִּי בְּחֻלָּל, עֲמוּד שְׁדֵרָה מִתְנַגֵּד
כְּשֶׁלָּחַן בּוֹ שְׁלֹשׁ רִגְלִים, שְׁטִיחֵי מֶלֶךְ מְרֵה־יָבִים מְרַבְּבִים עַל מִשַׁת סוֹכְנוֹת,
בְּחֻלּוֹק בְּקָר בָּהוּ
שְׁעוֹת בְּמִרְאָה
בְּצַבְעֵי אִפּוֹר זֹלִים
בְּמִבְּט מֵאֲמוֹ לְטָשׁוּ
כְּעֶסֶם הַנוֹרָא
וּכְשֶׁהוּא אוֹמֵר:
טָרָם גִּבְשִׁתִּי עֲמֻדָה בְּנוֹשָׂא
פִּיטוֹ הַקִּיטָּשׁ - דְּרוֹיט,
אֵינֶךָ מִבִּין בְּרִגְעַ הָרָאוּן.
לְאַרְזֵי בִּיטוֹן קוֹל צְרוּד,
מוֹסֵר יְרוּד וְעֵטִין שֶׁל פְּרָה חִלּוּבָה.

ששולחת את בנה ללמוד מדעי הרוח (ומשלמת לו על הלימודים, כמובן. הנה הצעה להעצמת יהדות המזרח: לימודים חינוך כמו באירופה) שלפחות שליש מהתואר יוקדש ל"פזורה הספרדית והמזרחית". רוצה ללמוד פילוסופיה של הלשון? הנה קורס על קהילת חאלב.

"יש לציין שפנינו לדקני הפקולטות למדעי היהדות, הרוח והחברה בכל האוניברסיטאות, ורק בודדים טרחו להשיב", ציינו מחברי הדו"ח, "וזה אומר דרשני על יחסם לנושא". לא, צבועים, זה אומר דרשני על הז'דנוביזם שלכם, שאף אדם בר דעת לא ישתף עמו פעולה לפני שיוצמד אקדח לרקתו.

שהרי ברור כשמש הזרחת במזרח שאף המלצה מהמלצות הוועדה לא תיושם; ושכל מטרת הוועדה הייתה להעביר, באמצעות כותרות, מנדטים מביבי לבנט; ושטיהור השורות המזרחי, במשרד החינוך של בנט כמו במשרד התרבות של רגב, הוא רק קרנף שרואני לטיהור השורות הדתי-לאומני, שיחסל כל מתינות ושמרנות ספרדית, בדיוק כפי שש"ס החרדית חיסלה את יהדות ספרד המסורתית, בדיוק כפי שהליכוד חיסל את המתינות והפתיחות הספרדית לטובת לאומנות ובדלנות.

והנה, פחות מיממה לאחר פרסום דו"ח ביטון להעצמת הביטון כבר קיבלנו הדגמה חיה לסזון מצלמי המסך. מבקר הקולנוע גידי אורשר כתב פוסט בפייסבוק נגד "הזווידות והכחלילים, הש"סניקים מחד והקשת המזרחית מאידך והיללנים המקצועיים מן המזרח". או-אז שינו הקרנפים את צורתם לאווזים צחים, כמו בפרק נורא של "מסע הפלאים של נילס הולגרסון", ותקפו את אורשר על גזענותו המכלילה. אלא שאורשר, כמו גרבוז, כמו קוטלר, לא דיבר על מזרחים בכלל – הוא דיבר עליכם, תריסר אמנים בינוניים שפופיקם אומנותם, הוא דיבר עליכם, לא על מיליוני הישראלים (והשחורים בארצות הברית והאבוריג'ינים באוסטרליה) שאתם מתיימרים לייצג.

אורשר הושעה, אבל הקרנפים עדיין שועטים לעבר פנסי המשטר. להם, למצלמי המסך, בכלל לא מפריע לקבל את פרס ישראל מידידיו של בנימין "הערבים נוהרים לקלפיות" נתניהו, או את פרס שרת התרבות מידידיה של מירי "סרטן בגוף שלנו" רגב. גם לא מפריע להם לכהן בוועדת ביטון להעצמת

הביטון, אותו ביטון שאמר לאחרונה: "אני חושב שהספרדים הם אנשים אנושיים, בעלי כבוד, ומציעים התנהגות יותר משפחתית, יותר אצילה". כן, ככה. יעני, האשכנזים הם אנשים לא אנושיים, חסרי כבוד, לא משפחתיים, פחות אצילים.

אז למה אורשר מפוטר וביטון מקודם? כי ביטון חשוב למשטר. הוא מגש הכסף שעליו ניתנה לנו המדינה הדו-לאומית. הוא קבר הצדיקים שאליו עולים הליכודניקים להתפלל לעוד קדנציה, קבר צדיקים שאם יחפרו אותו יום אחד גילו כי במקום קבור, אחרי ככלות הכול, קרנף בעל נס.

- אני הערוץ 2 שאתם מכירים / עודד כרמלי

בשעה טובה התחתנו הסנטימנטליות התרבותית והאינפנטיליות המסחרית. השיקוף שהולידו: פוליטיקה בחרוזים. כמו אלתרמן. אבל לא כמו אלתרמן של "השור השביעי", כמו אלתרמן כשהיה תלמיד בית הספר העממי וכתב בספר המחזור: "לאנה עיניים כחולות מדהימות / אנה חביבה על הבנים והבנות / לרקוד ולשיר היא אוהבת / ובלמודים כמו משאור מתקדמת".

הנה, למשל, הלהיט הוויראלי של החרזן יוסי צברי: "תרשמי, מירי! / תרשמירי! / גם אני ערבי. / אבל בניגוד לדרוויש מחמוד / אני ערבי מן אל יאהוד / הוריי נולדו בתימן / והיגרו לכאן לא מזמן. / יש לי צבע עור שחור / ומבטא של בני האזור". לא יוסי, הניגוד בינך לבין מחמוד דרוויש אינו שדרוויש ערבי-מוסלמי ואתה ערבי-יהודי, הוא שדרוויש משורר ואילו אתה חורז כמו ילד מפגר.

ולא תגידו שצברי חורז "שחור" עם "אזור" על במת אימפרוב במתנ"ס גבעת עדה. צברי חורז במסגרת פינת חריזה קבועה בתכנית "חי לבילה". בפניה יושבים בגירים, כלומר בני אדם הרשאים לקיים יחסי מין, לשותות אלכוהול, לנהוג, לבחור ולהיבחר, שבחרים להציג את עמדתם בנושאי ממשל וחברה – בחרוזים.

התאקלמות הבזק של מה שנקרא "פואטרי סלאם" ("שירה מורקת"?), "ספוקן וורד" ("מילה מדובבת"? ו"ערס פואטיקה" ("פואטרי סלאם"?)) בטלוויזיה

המסחרית אומרת דרשני. לא רק על היעדר מרכיב השירה במה שנקרא היום "שירה פוליטית", אלא בעיקר על היעדר מרכיב הפוליטיקה שבה.

כמו עבודות מלצרות ברשתות המהירות ביותר, גם כאן חשוב יותר הלוגו על הכובע מיכולת ההקצפה. לכן רוב הלהיטים בז'אנר הם מסוג הווידי: החרון מתוודה על כך שהוא "האחר" זה או אחר, וזהו פחות או יותר. אין צורך לשעון טענות, לגבש עמדות, להציג עובדות או בכלל לחרוג מן המקרה הפרטי לכללי. חוקי הז'אנר: להישיר מבט יאיר לפידי למצלמה ולהקריא חמשירים מטלפרומטר. למתקדמים: תנועות ידיים של ראפרים מהאייטיז.

אז לכל חרזני הווידיים "אני הערבייה", "אני המזרחית", "אני הבכר, שזה הילד של הגמל", לכל מנופפי היד גנגסטה סטייל (איסט קוסט תיכון מאדרפאקרו): יו יו יו ביצ', לא לריבו! כולכם אמריקאים באותה מידה. אתם אותנטיים בערך כמו האורגזמות של דיוויד דוכובני ב"יומני הנעל האדומה".

מאיך גיסא, מה לנו כי נלין על הנימיות של הצל כששר החינוך של מדינת ישראל קורא ללמד אנגלית שהיא "פחות שייקספיר, יותר מעשי"? הסר דאגה מראשן הביצתי, בנט. שייקספיר זה לא. וגם איום פוליטי זה לא. זה בידור. מה שנקרא בעגת הערס פוליטיקה: "פאן".

אני הערוץ 2 שאתם מכירים 2 / עודד כרמלי

"דווקא להתחלה של השיר בוודאי כולנו מסכימים", הסבירה שרת התרבות אחרי שיצאה מטקס פרסי הקולנוע הישראלי בזמן שתאמר נפאר ויוסי צברי ביצעו את שירו של צברי, "אבל לסוף השיר לא אני ולא אתם צריכים להסכים". הקריאה של שרת התרבות בשירה, כמאמר דעה שצריך להסכים או לא להסכים איתו, כעוד עמדה שיכולה להיות מוסרית או לא מוסרית, צודקת או שגויה, ולא כחוויה אסתטית, אינטלקטואלית, רוחנית, מרוממת, מעדנת, מפעימה ומחכימה, מראה שהיא יכולה בנקל להשתלב בכתב העת 'מעין', להחליף את אלי הירש או לעמוד בראש החוג לספרות באוניברסיטת תל אביב. מי שהולך לישון עם הגמוניות ונרטיבים - שלא יתפלא אם הוא מתעורר כפיות עם מירי רגב.

הודעת מערכת / עמנואל לוי

במרכזו של גיליון זה עומד תוכן העניינים. התחשבנו בתלונות קוראינו, שהתקשו למצוא בגיליונות הקודמים את שירי יקיריהם, הבת-דודה או המאהב, בתוך כל המלל המיותר: שיריהם של זרים. המסכנים נאלצו לדפדף בין עשרות שירים בשביל מחווה קטנה של נפשיזם! נוכחנו שהגיעה העת לשים קץ לסרבול המיותר. שיר בן עשר שורות שאי אפשר לתמצתו לידי שורה אחת בתוכן העניינים, פשוט מבזבז את זמנו היקר של קוראו.

יתרה מכך, הפורמט הקודם הקשה על חוקרי ספרות לחקור את ספרותינו על ידי ספירת שמות המחברים וגזירתם למגזרים ומגדרים. ליד המשורר ההומו, למשל, לא ציינו מפורשות את נשיותו המיניות. כיצד עלינו לצפות מחוקר הספרות לעשות את מלאכתו בכאלה תנאים? נפלאותה מבינתנו. ומה באשר למצפה רמוניותו של סער יכין? הלא מדובר באזור עדיפות לאומית א', לא פחות.

אי לכך ובהתאם לזאת, בגיליון זה תוכן העניינים הוא תפארת האנטי-מליצה. לא הסתפקנו בשמות המשוררים, אלא העתקנו את השירים במלואם לתוכן העניינים, כאשר כל עמוד בגיליון מיוצג באמצעות עמוד מובדל בתוכן העניינים. תוכן העניינים של הגיליון מתפרש למעשה על פני הגיליון כולו, ומהווה את הגיליון עצמו. כך, כשישאלו אותנו במה עוסק הגיליון, סוף סוף נדע לספק תשובה קצרה, סחירה, עממית ולאומית: גיליון זה עוסק בתוכן העניינים.

בדבר אהבתו הפתטית של ג' נדב נוימן

האם לא עדיף קו ישר ממעגלים
האם לא עדיף להחבון כמו עגלים
מאשר ללכת כמו צאן?
(וזה לא פחות אסון כשזה רגלי)
האם לא עדיף כחל גדול על פני לקרע
את הקישקע והטחול כהרגלנו?
האם לא עדיף להודות בתבוסתנו
בשמוש במטפורות? להישיר מבט
אל האנושי... האם לא תלכו אחרי –
ודאי שלא. במיוחד לא בצהרם, כשהשמש
ממסה את הכננות הטובות של נשותינו
שיושבות וחושבות היכן כדאי הערב. מחר
כבר ספור אחר. קל וחמר אמש. אל תהיה רגשן.
הסנטימנטליות מזיקה לסקס-אפיל,
הרי אין אש ללא עשן, כדאי
ללמד איה להכיל, וכבר להחכון ללילה.
היא יודעת שכדאי לה. ואתה –
אינך מוצא את תפקידך, מלהג
בעצמך על מיפלאנג'ילו במסבות בית
חולף על פני העשירים החדשים
הם אינם משוררים, יודעים לטעם כזית
ולא לטרף את העולם, שדי הולך ונעלם
כמו כל מה שזכרתי, כאלו תסגלם
מה שבינך לאנשים.

12
84

יצורים אווירניים נדב נוימן

בצדי הכביש בין פתולים
העצים קובעים גבול דק עם השמים
והכחל הירק הזה מזכיר לי
את האלימות הרצחנית של האצות הפעירות
צפות בים ללא מפריע, קושרות עם שמש קשר
מאה וחמשים מיליון קילומטר של עסקה
אנוכית של סדר תמורת חמצן, בדרך אגב.
אני חושב על זה כשאני ממתיק את הקפה
בחושך רקיע מתענן במולקולות מים מן הים,
פוטון נושק לכלורופיל וחיידקים מתים בהמונים.
האצות אומרות מהפכת חמצן, אפשר לקרא לזה אסון.
בחוש מוריק הדשא בתזכרת לנסיגת המים אי אז.
את שואלת איה היה בעבודה.
בסדר גמור. אנחנו יצורים אווירניים.

13
84

זיעה

שגיא אלנקוה

פעם מיץ בִּטעם תפוחים
נחשב להיט.
והיום ראיתי שִׁיָּהִיה מופע
שֶׁל בְּרֵאבֶא בְּחִדְרָה.
ואני מקף באנשים טובים,
או לִפְחוֹת בעלי כְּנוֹת טובות,
טוב, ודאי וודאי שֶׁבְּעִינֵי עֶצְמָם.
מדוע לא להַתְּלוֹת בְּנוֹרָה הַחֲסִכּוֹנִית,
וְלִרְקֹד בְּעִירָם בְּנִעְנוּעֵי תַּחַת שָׁמֶן?
בְּכָל זֹאת גַּם אֲנָשִׁים טוֹבִים מְזִיעִים,
וְהַזְעָה הַזֹּאת שֶׁהַקִּירוֹת מְלֹאִים בָּהּ,
הֲאֵם אֵינָה זָעָה טוֹבָה? שֶׁל קִירוֹת טוֹבִים?

14
84

בור

שגיא אלנקוה

החיים הם בור. אני יודע.
אכלתי עכשו ארבעה
משלשי פיצה בלי להיות
רעב, משום שהנחו שם.
ואני מנסה להשתחרר,
לפרם את הקשרים.
אבל הקשרים הם מה
שאני. אני רוצה להיות
מישהו אחר. אני יושב
על הכסא, חולה
חולה במחלת ים של חיים,
של להיות עצמי,
אדם שהוא רוח שלא
מצליחה להמריא.
כמה אתה רואה ולא
מצליח להבין מה אתה
רואה. כמה אתה רוצה
לקרע חתיכה ולהשאיר
שלים את המעט שהוא
כל כך הרבה שיש לך.

15
84

א

עודד כרמלי

"אין לי רגשות כלפיה"
- אישה

רגשות?

יש רגשות

רק לא כלפי

יש רגשות

כלפי הקיץ

יש רגשות

כלפי ראש הממשלה

רגשות מערבים

רגשות פשוטים

פשוט

לא כלפי

יש אפלו רגשות

כלפי רגשות

אפלו רגשות

כלפי רגשותי

בוז, למשל

אבל לא כלפי

כלפי לא

אני הולך ברחוב

ומסביבי התרגשות רבה:

רגשות מלפני

רגשות מאחורי

מכל צדדי רגשות

רק לא רגשות כלפי

זה קצת מרגש

עד כמה אין כלפי רגשות

אני מתרגש

א

עודד כרמלי

יש אורות

באפק בלילה

ישוב

מן הסתם

של בני אדם

וגם אני

מן הסתם

אור באפק בלילה

אבל אני

לא בן אדם

יש כוכבים

בלילה למעלה

ואני ממצמץ

והם מנצנצים

ואני מנופף

והם מנופפים

אבל

לא אלי

יש יש

יקום

מכל הפוננים

עשרים וארבע שבע

אבל אני

אפס גדול מסך חלקי

אפסה ישותי

לפני שתפסו חיי

הנוף המנופף

נופף למישהו מאחורי

אחד-אפס ליקום עלי

להיות אפס ביקום

זה כבר גדול עלי

מליאד שמשות

לא ספרות את אפסי

מליאד מנורות

לא ראות את עיני

ממטר

בחבר קורצים

יעברו מצמוצי

שקופים

יעברו מימי

כלא היו שמי מימי

$$\frac{17}{84}$$

$$\frac{16}{84}$$

-

ה
ב
הל
ה
ב
א

-

שירה חרש

()

הַבְּדִלַח הָזֶה כְּשֶׁעִינִי עֲצוּמוֹת
הַבְּדִלַח הָזֶה
הוּא בֵּית
הַפֶּחַד הוּא הָזֶר כָּאֵן
וְאֵין גְּבוּלוֹת בְּחוּךְ
לְבִי הֵיכָל
וְכָל דְּבַר הוּא חֶלֶק
מִדְּבַר אַחֵר גַּם
הַבְּדִלַח הָזֶה

הַבְּדִלַח הָזֶה כְּשֶׁעִינִי עֲצוּמוֹת
הַבְּדִלַח הָזֶה
וְלִפְעָמִים זֶה אֶפֶר
וְשִׁלְחָנוֹת קֶפֶה מְצָלִים עַל
עִינִי וְגַם זֶה
יָפֶה כְּשֶׁזֶה רַךְ
בְּעָרֵב שִׁבְתִּי בְּקֶרֶב
מִשְׁפָּחוֹת יֹאכְלוּ בְּעִינִים
פְּקוּחוֹת וְעִינִי
כְּעִינִי הַבְּדִלַח
מִיָּמִים

וְהֵימָּיִם
רָעִים
וְהָאָרֶץ
מִסְתַּכֶּלֶת
וְיִדְפְּאוּ
הַמַּיִם

$$\frac{19}{84}$$

$$\frac{18}{84}$$

הַבְּדִלַח הָזֶה כְּשֶׁעִינִי עֲצוּמוֹת
הַבְּדִלַח הָזֶה
אָדָם
וְסִבְלָנוֹת אֵין
קֶץ
הַבְּדִלַח הָזֶה
וְשִׁמְשׁ

הַבְּדִלַח הָזֶה כְּשֶׁעִינִי עֲצוּמוֹת
הַבְּדִלַח הָזֶה
וְכָל גּוּפֵי מַחֲנֶה מְלֻבֵּד שְׁפָתַי
(וְכָל שְׁאָר הַגּוּפִים מְשֻׁפָּטִים)
כָּל הַקּוֹלוֹת מִדְּבַר
כָּל הַקּוֹלוֹת מִדְּבַר
הֵמָּה

הַבְּדִלַח הָזֶה כְּשֶׁעִינִי עֲצוּמוֹת
הַבְּדִלַח הָזֶה
לֹא מַחֲפֵשֶׁת מֶלֶךְ
מַחֲפֵשֶׁת תְּחוּשָׁה
לְשׁוֹב אֵלֶיהָ כְּשֶׁעִינִי
עֲצוּמוֹת כְּמוֹ מְלַקְחִים
סְגוּרוֹת בְּלִילָה אֵין
שִׁמְשׁ

הַבְּדִלַח הָזֶה כְּשֶׁעִינִי עֲצוּמוֹת
הַבְּדִלַח הָזֶה
וּבִינָתִים שִׁירָאוּ לִי
בִּינָתִים שִׁיקָחוּ לִי
אֲנִי חוֹזֶרֶת עֲכָשׁוּ לְמָקוֹם
בּוֹ הָיִיתִי מְלָכָה
וְאַלֵּהֶם בְּקֶשׁ אוֹתִי
לְקַבֵּל מַעַט אֶהְבֶּה

לאפיס לאזולי: התגלות

רונה ברנס

לאפיס לאזולי, לאפיס לאזולי, אומרים הקירות. לא הבנתי את
 אשר יגידו. לאפיס לאזולי. משנה. דבר אין זה אומר לי. לאפיס
 לאזולי מהרי אפגניסטון, לאפיס לאזולי מהרי פקיסטון, לאפיס
 לאזולי, עם נחלי לבן, זולגים מתוך תרבושי הבד. עולים בתוך
 שבילי מדבר, מובאים בתוך סירות סוחר, סרחון כבד, החם נגר.
 על גבי חמורים מתשים, מכים, זולגים, לאפיס לאזולי אל תוך
 אולמות, לאפיס לאזולי אל תוך זהב, נשפך, זהב, נשפך, שחר,
 עמק, אל תוך סדנאות, אל ידי אמן, רב אמן, בתו של אמן,
 עם וידי לאפיס לאזולי מתוך צנארה השישי, העולה כעמוד,
 כאגדה, עם גדילי לאפיס לאזולי בתוך שערה, אי לאפיס לאזולי
 כל הוד ושררה, ולילות נשפים בלתי נגמרים. לאפיס לאזולי כחל
 עמק מעגלים. לאפיס לאזולי מכל חלונות העץ הכבדים, המראות
 השחוקות, סדקים אמללים, גברים נבוכים, מאין ישיגו עכשו עוד
 כספים, מאין יקחו עוד הון, מאין יתנו את חובם, כיצד ירקדו
 הערב? מחר? לעולם? הם אינם רוצים עוד לרקד לצלילי הכחל
 הנורא. לאפיס לאזולי יורד מן ההר, מן התקרה, במעגלי תהום
 כבדי מורא, כבדי אימה, ענקי יהלמים, אזמרגדים ירקים, כסף
 ואדם פעורקים נפתחים, לאפיס לאזולי סובב כבבובים שחרים,
 נסיכים מקללים, תנו עוד, תנו עוד, השמים נפתחים. רצפות אין
 גבול יקחו משא כבד מנשוא, יקחו את חטאיהם, את המאויים,
 יעלמו אל תוך הלילה, אל תוך החלומות. לאפיס לאזולי מסביר.
 לאפיס לאזולי מבאר. גורר אותם החוצה אל הבארות, קושר
 את עיניהם בבד קשה ועוקצני, בחבל דק, בתוך החמר שאין לו
 די, שאין לו רחמים, מפשט את פחדיהם בשפת אלים ארוכים.

מים אדומים

רונה ברנס

אָדֶם אָדֶם וְחֵם
אֲנִי נִגְרַת מִן הַמַּיִם
לִבִּי כְּבִדּוֹת גּוֹפִים רַבִּים,
נִשְׁעָנֶת אֶל הָאֲדָמָה.
יֵשׁ לוֹ רֵיחַ שֶׁל אָם,
יֵשׁ לוֹ רֵיחַ שֶׁל מָוֶת.
יֵשׁ לוֹ רֵיחַ שֶׁל סֶבֶל וְשֶׁל נְחֵמָה.
אָדֶם אָדֶם וְחֵם
כָּאֲדָם טְבוּר עוֹלָם.
וּמְשִׁיכָתוֹ מְטָה
תּוֹבִילָנִי כְּצֶמֶד שִׁיִּים,
שֶׁעֶבֶר מוֹעֲדָם.

כחול

רונה ברנס

אֶמְתַּח צִוְּאֵרִי הַכָּחַל כְּנוֹצַת עוֹרְבָנִי
לְשִׁמָּיִם
וְאֶסְפֶּר אֶת הַזְּמַן שֶׁעוֹבֵר
לְבִדִּי.

קִאָקִים יְקִיפוּנִי אִזּוֹ בְּשִׁכְבִּי
בְּמַתַּחִי צִוְּאֵרִי הַכָּחַל כְּשִׁמָּיִם
וּמַעְגָּלָם הַשָּׁחַר יָבִין אוֹתִי
יָגוּ עָלַי
מַעֲיִן רָעָה וּמַצָּעֵר.

גיליון 00007		חורף 7-201602	
רעיונות שווי־הפצה		ליאור זלמנסון	
ארגון TED מתיימר להציג רעיונות מדעיים מורכבים בהרצאות קלילות וקלות לעיכול בנות 17 דקות. אוסף השירים שלפניכם מפשט את הרעיונות הללו עוד יותר, על ידי חיבור השורות הראשונות והאחרונות של הרצאות TED שתורגמו לעברית.		רופא וחסיד בריאות הגבר - מה אִתָּם רֹאִים? רְאוּ אֶת הַהֶזְדַּמְנוּת.	
סופר, עתידן, חדשן - הַלִּיזָה אֲנִי הוֹלֵךְ לְחַלֵּק אִתְּכֶם אֶת הַתְּשׁוּקָה שְׁלִי לְמַדָּע. אֲנִי לֹא יוֹדֵעַ מָה אִתְּכֶם, אֲבָל אֲנִי לֹא יָכוֹל לְחַכּוֹת שְׂיִזְעָזְעוּ אוֹתִי.		חזאי טכנולוגיה - שָׁבוּ וְהִדְקוּ חֲגוּרוֹת, אָנוּ נוֹסָעִים לְמֵאֲדִים. לְעוֹלָם לֹא נִהְיָה בְּנֵי הָאָנוּשׁ הָאֲחֵרוֹנִים.	
חוקר אישיות - אֵיזוֹ קְבוּצָה מְסַקְרֶנֶת שֶׁל אֲנָשִׁים אִתָּם. זֶה הַמָּקוֹם שְׁאֵלִיו אֲנִי הוֹלֵךְ כְּעַתָּה. אֶל תַּעֲקְבוּ אַחֲרַי.		אנליסט קריירה - עָלִי לְהִתְדוּדוֹת עוֹד בְּתַחֲלַת דְּבָרִי. אוֹלִי נוֹכַל לְשַׁנּוֹת אֶת הָעוֹלָם. סִימְתִּי אֶת טְעוֹנִי [מְחִיאוֹת כְּפִים].	
חדשנית בתחומי החינוך - אֵז לְכַלְנֹו יִשְׁנֹו דַּעוֹת קְדוּמוֹת. אֲנִי חוֹשֶׁבֶת שֶׁאִם תִּתֵּן לָהּ אֶת הַמָּנוֹף הַנָּכוֹן, הִן יְכוּלוֹת לְהַזִּיז הָרִים.		סופר / איש חינוך - בִּקְרָ טוֹב. מָה שְׁלוֹמְכֶם? הִיא נִהְדֶּר, נָכוֹן? הִיא כִּיף אֲמַתִּי. לְמַעֲשֶׂה, אֲנִי מְסַתֵּלֵק מִכָּאן.	
ביו־האקר - יֵשׁ לִי וָדוּי. אֲנִי אוֹהֵב לְחַפֵּשׁ בְּזָבֵל שֶׁל אֲנָשִׁים. בְּרִצִּינוֹת, בְּבִקְשָׁה מִצָּאוּ כָּל דֶּרֶךְ לְהִתְקַשֵּׁר אִתִּי, וּבּוֹאוּ נִרְאָה מָה אֲנַחְנוּ יְכוּלִים לַבְנוֹת.		$\frac{25}{84}$ $\frac{24}{84}$	

למשל ציפור

אורין רוזנר

בַּעֲתִיד יוֹכְלוּ לְשִׁנּוֹת בְּנִתּוֹחַ
מִי שְׁמֶרְגִישׁ שְׁבִפְנִים הוּא יֵלֵךְ
אוֹ שְׁבִפְנִים הוּא אָגֵם
יִתְּנוּ לוֹ לַעֲטוֹת שְׁמֶלֶת מִים זֹהֲרֶת
וְהוּא יִרְגִישׁ חֵיוֹת מִים קִטְנוֹת, וְסִחָף
וּבְסוּפוֹ
חֹל זָהָב.

וּמִי שְׁמֶרְגִישׁ שֶׁהוּא פֶּרֶחַ
שֶׁנִּשְׁתַּל בְּבֶשֶׁר וּבַעוֹר, וּמִי שֶׁיִּדְּצָה לַהֲיוֹת
לְמִשְׁלַל צִפּוֹר.

וּלְמִי שֶׁלֹּא יִדְּצָה לַהֲיוֹת עוֹד
יִתְּנוּ לֹא לַהֲיוֹת. וּלְמִי שֶׁבֹדֵד
יִתְּפֶרוּ אָדָם לְחִיקוֹ
בְּחִפְרִים שֶׁנִּמְסִים לְחוּף הַגּוֹף לְבִסּוֹף
וְשֶׁאֵינָם מְשֹׁאֲיִדִים צִלְקָה,
וּלְמִי שֶׁאֵהוּבוּ הַפֶּה לְצִפּוֹר וּפֶרֶחַ
יִתְּנוּ פִּירוּרֵי לֶחֶם
וּמִשְׁקֶפֶת.

27
84

26
84

א

דוד ניאו בוחבוט

כְּפָלִים מְשֻׁבָּחִים שֶׁל שֶׁכֵּל בִּלְתִּי מִזָּן.
נוֹחִים וּמַחֲזִיקִים זֶה לָזֶה וְלַעוֹלָם.

הֵם הוֹלְכִים עַל שְׁפַת הַיָּם כְּרִשּׁוּמִים
וּמְנִיחִים אֶת כָּל הוֹנֵם בְּשִׁבִּיל מְמַחִים
שֶׁיִּפְצְחוּ כָּאֵן קוֹד גִּנְטִי מְשֻׁבָּח. שְׁגוּפָתָם לֹא תִתְאַיֵּד כְּמוֹ מִלְּאָף.
הֵם הוֹלְכִים עַל שְׁפַת הַיָּם כְּרִשּׁוּמִים
וְשׁוֹמְעִים קוֹלוֹת שֶׁל מַחֲיאוֹת הַפֶּף.
מוֹרָמִים כְּאֶפְרָחִים אֶל עַל בִּיעֵף וְשׁוֹמְעִים קוֹלוֹת שֶׁל מַחֲיאוֹת הַפֶּף.
לְבָם מְשֻׁלֵּם עִם שְׁעוֹנוֹ אֶת הַפְּרָטִים כְּשֶׁהֵם הוֹלְכִים עַל שְׁפַת הַיָּם
כְּרִשּׁוּמִים.

כְּפָלִים מְשֻׁבָּחִים שֶׁל שֶׁכֵּל בִּלְתִּי מִזָּן. יִדְּעוּ אִיךְ לָזֵן, אִךְ מָה?
גּוּפָם כָּבֵד נֶעֱלָם.

הֵם יִדְּעוּ כִּיצַד לְלַפֵּת זְמָנִים חוֹמְקִים
וְהִבִּינוּ אֶת הַסּוֹד הַלֹּא מְחֻכִּים.
חִכּוֹ לֹאִיזָה בְּקֶרֶם מַעֲנֵן וְהִלְכוּ שָׁם לְטִיֵּל עַל שְׁפַת הַיָּם.
הֵם הוֹלְכִים עַל שְׁפַת הַיָּם כְּרִשּׁוּמִים וְיֵשׁ עֵינַיִם רוֹעֲדוֹת מְבַכִּי מֵר.
וְרִגְלֵים שִׁיזְדָּעוֹת אִיךְ זֶה נִגְמָר
כְּשֶׁהֵם הוֹלְכִים עַל שְׁפַת הַיָּם כְּרִשּׁוּמִים
וּמַחֲחִסְרִים כְּעֶצְמִים הַמְשֻׁלְּמִים בְּשֹׁכֵר אָדָם לְחוֹבוֹתָיו הַמְשֻׁלְּמִים.

וְהֵם הוֹלְכִים עַל שְׁפַת הַיָּם לֹאֵהִים
שֶׁמְקַבְּלֵם בְּחֶפֶץ לֵב הַמְקַבְּלִים.

-
ה
ב
ה

ל
ה
ב
א

-

שירי ללוש

יום־יום אני נותנת לזה

אייל שלום

אם יש לי הכל וישן בי אבחר
מה לרצח כדי ארג נואש. מן הדם שנשטש
אקזיז דם חדש, לצפר
בפקק התנועה. מנחשול השנאה,
הוא דמי הנפרע, הזקירות תקרא ותפרם
קרום בתולים שחזר ונרקם וארגני
ככה פתאם.

שפעת-אדם אלך משם.
שפעת-אדם-זולגת.
אברכם לשלום שהביאוני הלום, אחעקש
לצאת מהדלת, כי בפנים המסבה
מלבה זמירות של חושים בסערה דולקת

כי בפנים לא שמעתי דבר. מוזר

שנכון לי אשרי ואינני רודפת.
שיש מעל לחפצי.
ידם בו צרכו וימקו רגלי פן
אסב לתור על עקצוץ עקבי
אז להתראות בבוא
להתראות.

יום־יום אני נותנת לזה למות מביטה בזה נשפך
לארץ הקירות רץ על הפתלים בקלוחים
מציף את הרצפה של המטבח

יום־יום אני נותנת לזה מבוע – ככה שיגוע
בשוליותו שיתבוסס באדנים
שידקדק פרקדו בשירתו כמי שבא
בקהלם של הדברים החשובים

ובעברו בלילה הם עוברים בי
רבואות ובצבאות, באלפים
ככה אלה – לילה בלילה, לילה לילה, הפל מציף
על תקרתי כמנטפים

הגעגועים מתים בי כמו לדה שקטה
יום־יום אני מביטה בזה נשכח

ועם כל השארות הנפש לא חשבת
שילכו ממני ככה
שזה יציף באלוהים את הרצפה של המטבח.

-
ה
ב
ה

ל
ה
ב
א

-

גל נתן

מתמודדים

כָּבֵד לֹא אֹמְרִים
מְשַׁגְּעִים
אֹמְרִים מְתוּדָדִים
כָּאֵלֹּז זֹאת
לֹא בְדִיחָה
עַל זֶה
שְׁאֲנִחְנוּ לֹא
כָּאֵלֹּז הַשְּׂפָה
בּוֹרֶאת מְצִיאוֹת וְלֹא לְהַפֵּךְ
אֵין לִי כֶחַ
לְהִתְמוּדָד
עִם הַכּוֹחַ הַזֶּה
לִכּוֹ רַק אֶגִּיד
מְצִיאוֹת בּוֹרֶאת שְׂפָה
וְ
יֵשׁ לְהִתְמוּדָד עִם זֶה.

אטומי תודעה

ג'רמי פוגל

--< התרבות שלנו זוכרת שבאיים המבורכים של יוון, לפני כאלפיים וחמש מאות שנה, החלו כמה אוהבי חוכמה לחשוב שכל מה שקיים לא מה שנראה שהוא, אלא שבעצם, מה שקיים הם אטומים, חלקיקים קטנים קטנים, עפים עפים בריק אינסופי. במחול המציאות, החלקיקים הקטנים קטנים מונעים על יד מערבולת היש בתעופה מיסטית בריק, בכל מיני צורות ודרכים, מתאחדים לכדי גופים גדולים ומורכבים עד מאוד. ככה יש אדם, המתהווה מאטומי גוף ואטומים עדינים יותר של נשמה, יש אף אלים מאטומים, ועצים, וישויות כאלה ואחרות, וכולן וכולם אטומים אטומים רוקדים בריק של אינסוף אפשרויות, מתהווים, מתפרקים, מתהווים, מתפרקים, לנצח נצחים.

--< מי התחיל לראות אטומים אטומים? זוכרים את שמו של לוקיפוס, אבל יש האומרים

שמקור הרעיון במצרים או בפרס העתיקה, שם נזירי שמש או מאגים עתיקים ראו בכל דבר אטומים אטומים. וגם בהודו חכמים הרי ראו אטומים אטומים המתהווים לידי מה שנדמה לנו כמציאות. מתי בעצם החלו בני האדם לראות בכל דבר אטומים אטומים? איך קם אדם ביום בהיר ורואה אטומים אטומים? אני לא מבין גדול באטומים של אז, או באטומים של היום, אני רק מנסה לברך אותם כולם לשלום באהבה רבה. השאלה שמעסיקה אותי, כסתם עוד יהודון חייזר חסר מנוחה שרוצה לעבוד ולאהוב ולצמוח ולחיות, להיות מבסוט אם אפשר, היא למה אותם אוהבי חוכמה יוונים אטומיסטים היו כה מאושרים. מה משמח באטומים? למה דמוקריטוס, אוהב חוכמה מכונן במסורת האטומיזם היוונית, נודע ככזה שצחק וצחק גם צחק? האם במקרה הפילוסוף הצוחק היה גם אטומיסט?

--< ואולי אין זה גם מקרה שאפיקורוס, אוהב החוכמה אשר העז להביט אל ההנאה בפניה, המהפנטות ולהציע לנו דרך המובילה למחוזותיה, היה גם הוא אטומיסט? אולי אפיקורוס יבהיר לנו את הקשר בין תפיסת יקום אטומיסטית

להנאת חיים ולאפשר? יש לאפיקורוס כמה וכמה מחשבות עילאיות על ההנאה, אותה הציע כטוב העליון בכניסה לגן שבו לימד וחי חיי רעות. אחת מהן נודעת כאמרת היסוד השלישית: "הסילוק של כל כאב הוא הגבול האחרון לגודלה ו"לעוצמתה של ההנאה; בכל מקום שההנאה נמצאת, וכל זמן שהיא נמשכת, לא ימצא לא כאב, לא צער ואף לא שילוב ביניהם".

--< אני אוהב, קודם כל, את דרך השלילה. ההנאה, אומר לנו אפיקורוס, היא העדר של משהו. הסימפטום הבולט שלה הוא איון הכאב והצער. איך שר בן האלה ג'ון לנון? "למה אנחנו כאן? לבטח לא לחיות בכאב ומורא". דהיינו, גם אם לא נדע למה אנו כאן, בואו נסכים על למה לא. זאת כבר התקדמות. כך גם במדע, שבו היעדרותה של קורלציה היא תשובה שבזכותה אנו ידעים מה לא. בודהה הגדול משחרר מסבל, אבל לא אל משהו מוגדר. סוקרטס בעיקר משחרר מאשליות ומחשיבה כוזבת. פרויד ממשיך את המסע הדלפי הזה אל התת מודע, במטרה לשחרר אותנו מההדחקות ומהסבל המיותר שהן מביאות, אבל במפורש לא משחרר אל משהו.

36
84

--< אלא שמשפטו של אפיקורוס מביע גם הוויה אופטימית. מה שיש כפי שיש, אם הוא ללא כאב, הוא הכי טוב שצריך שיהיה. "כאן", הוא כותב בכניסה לגנו, "ההנאה היא הטוב העליון" ומוסיף שמארח המקום "יברך אותך בבואך עם לחם, ויגיש לך מים בשפע וישאל 'האם לא אורחת כראוי? הגן הזה לא מגרה את התיאבון, אלא מרווה אותו'". לא צריך לחפש הנאות על טבעיות. מעצם היותנו, אורחנו כראוי ביש. ההנאה היא הנאה מעצם היש, מעצם זה שאטומים התהוו לכדי יש ולכדי תודעה, ושאונו עדים לכך. ההנאה היא מעצם זה שהאטומים, בסתמיות עילאית, מחיים ומקיימים אותנו בזמן הזה.

37
84

--< ההנאה מעצם היש המודע היא המאפיינת את האטומיסטים. והיא גם ההנאה שמשחררת אותנו ממה שנדמה לנו שעצם היש אמור להיות. הרי צחוק הוא צלילו של משהו משתחרר, ומה יותר משוחרר מאטומים אטומים? מה יותר משוחרר מאטומים שפתאום הופכים לקוסמוס, ופתאום אדם, ופתאום אני? זהו מעין מעשה קונדס! סוג של בדיחה אוהבת אינסוף! אז האטומיסטים השתחררו וצחקו וצחקו והשתחררו.

--< אומרים שאפלטון שנא את דמוקריטוס הצוחק וביקש לשרוף את כתביו. חכמינו זיכרונם לברכה לא אהבו את אפיקורוס והנאותיו, ומציינים במשנה במפורש את שמו כקטגוריה בישראל שלא תזכה לעולם הבא. שמו אפילו הפך למילת גנאי בידיש - אפיקורוס! הנוצרים שרפו את ברונו האטומיסט, על כך שכמו לוקרטיוס האפיקוראי שאת חוכמתו ברונו אהב, ראה עולם אינסופי, מלא בעולמות, מלא בכוכבים, מלא באטומים, אטומים אינסופי. אפלטון, חכמינו והכנסייה הקתולית לא רצו לקשור את האדם לאטומים, אלא לצורות מעין מתמטיות שמתאחדות עם מי שתופסן, או לרצון טוב עליון, או לנשמה נצחית, או להשגחה אלוהית - פלטות נצחיות של קיום עליהן נעמוד איתן. אבל לכל אלה נטייה להתאכזב מהאירוח. איפה הפלטות מסתדרות ברעידת אדמה או בשואה? איך מסתדרת נשמה עילאית עם השמטום העמוק לו אנו עדים במשפטי ההמון או בבחירות לממשלה? לא שבלתי ראוי, חס וחס, עצם הניסיון לקשור את האדם לנצח. תפיסותיהן לבטח אצילות ורוממו אותנו מעלה. אבל לעומת התפיסה האטומיסטית הן לוקות בחסר באלמנט ההפתעה. אנו יודע איך זה נגמר בסוף, וכנראה שאז גם פחות צוחקים.

38
84

--< הקלילות, הספונטניות של האטומיסטים. הפתאומיות. כל מה שבא, בא. כל מה שבא, הפתעה! כל מה שבא, ברוך הבא! כי כל מה שבא מדהים. במחול המסתורי של האטומים, כל קונפיגורציה מפתיעה, כל התהוות מבורכת - האירוע הנוכחי נס. עכשיו נס! הנה אטומים בדמות תל אביב מאפשרים לאטומים לנסוע באטומים אופניים לאכול אטומים אבטיח וחומוס, ואטומי טעים מתהווים. הנה אטומי קוק באטומי שירותים ואטומי אור לבן ירח עם ניחוח אטומי פרחים, נפתחים לאטומי גוף, הזדווגות אטומית מתהווה לכדי אטומי אורגזמה. אטומי אימא אהבה, אטומי שכינה, אטומי יהודון חייזר, אטומי אוהבת אותך. אטומי אושר! אטומי מים. אטומי פלדה. אטומי עצב. הנה אטומי ים ואטומי צפים בו אטומי חוף אטומי גל אטומי מבט כחול ואטומי מכנסים קצרים כחולים ואטומי נצח באטומי עיניים אוקייניות, אטומי אישה, אטומי שלמות. אטומי אוהבת אותך אולי, אטומי התאהבות. אטומי תודעה. כל מה שבא בא טוב, כי עצם זה שבאו האטומים בטובם לכדי צורה, הפתעה היא ביש, מנחה אקסטטית, אופוריה של קיום - אזי בטח שנצחק אטומי צחוק, אם רק יחסרו אטומי כאב וצער, נהיה

39
84

אטומים מאושרים, נהיה אטומי אושר, וכשלא
נהיה, נתפרק לכדי אטומי חופש ביש - אטומי
צורות חדשות - אטומי חלל - אטומי עתיד -
אטומי מדוזות, אטומי שמש אטומי לא נודע
אטומי כל מה שבא בא, אטומי הפתעה גמורה,
אטומי נצח - אטומי אינסוף.

בכל זאת

יואב עזרא

כָּל הַחַיִּים הָאֵלֶּה סָתָם וּבְכָל זֹאת אֲנָשִׁים רָעִים מְדַהִים
כָּאֵלוּ מִה כָּבֹד אֲכַפֵּת לָכֶם לִהְיוֹת טוֹבִים

אגדת השטויות

יואב עזרא

מֵאֲמִין בְּשִׁטּוֹת שְׁלוֹ
לֹקַח שִׁטּוֹת וּמֵאֲמִין
מֵאֲמִין
מֵאֲמִין
בְּשִׁטּוֹת
שְׁלוֹ
שִׁטּוֹת
שִׁטּוֹת
בְּאַמָּת
מֵאֲמִין
בְּשִׁטּוֹת
מֵאֲמִין
מֵאֲמִין
בְּשִׁטּוֹת שְׁלִי
אֲנִי מֵאֲמִין בְּשִׁטּוֹת שְׁלִי
מִה זֶה הַשִּׁטּוֹת הָאֵלֶּה
מִה זֶה הַשִּׁטּוֹת הָאֵלֶּה
אַתָּה
בְּאַמָּת
בְּשִׁטּוֹת
שְׁלֶךְ
בְּאַמָּת בְּאַמָּת
מֵאֲמִין וּמֵאֲמִין וּמֵאֲמִין
שִׁטּוֹת
שִׁטּוֹת

$\frac{45}{84}$

$\frac{44}{84}$

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

תפילה לדיונון

עמנואל לוי

אמרתי לי: היום ננסה דבר חדש –
תפילה לדיונון!
נתפסתי חזק לרעיון: הדיונון – זרועות הרבה לו.

דיונון, דבר מציחיק:
כוכרים וכוכרים, וכמה שלא נקראים – הדיונון עדין נמוך יותר.
הוא למטה – אתה למעלה. אין פרוקסטים.
הוא לא נמצא בכל – הוא נמצא למטה.
נכון שהיום אפשר לבנות אקוריום בתקרה,
אבל מעל התקרה – שמים. עדין למטה, הדיונון!
נכון שהיום אפשר לבנות אקוריום גם במטוס,
אבל מה התועלת בכך?
מטוס הוא מרד באלהים – אף למטוס תועלת ברורה בחובלה,
תחבורה ומלחמה.
מה תפקיד לאקוריום בתוך מטוס?
איש לא ימרד בדיונון, כי אין צורך להתקין אקוריום בתוך מטוס.

יתרון נוסף:
אלהים נותן הרבה דברים. הכוכבים, האהבה, הודאות שבאמונה.
דיונון – שום דבר.
בעבודת השם כרוכה צפייה.
מהו נס? תקלת מערכת:
נתקעת על כביש ללא מוצא, והופ! גלידריה.
מה קרה בעצם? תפלתך כופפה את חקי הבריאה.
אז מי פה ברא במלה? אלהים או אתה?
זה אלהים תקול: אתה מתפלל והוא מציח!
רצון יראיו יעשה, ואת שונאם ישמע ויושיעם.
ואז עוד לוקח קרדיט!

הדיונון – אדון לעצמו.
תאמר לו: שמע דיונון הקדוש בן הבתולה ישתבח ויתהלל,
יא רחמן יא רחים יא מאלים יא קודוס, הב לי דיו, הדיונון,
אני יש לי שיר על נהר הגנגס.
ואז אולי הוא ישפיריץ לך דיו,
אבל זה יהיה מקרה מחלט.
וזוהי הבדל גדול בין האל והדיונון:
הדיונון לא מבין את שפת בני האדם,
גם אם הוא הכי רוצה לעזר, הוא לא מבין את הבקשה
ולכן גם לציית לא יכול,
הוא מונע משקולים או ביקטיביים לגמרי!

אני מכיר משורר, מציא את אהבת חייו
וממשיך לפנטז על אהבה נכזבת.
זאת חרות:
מי שחורת על לוח טובים לו השמים,
מי שרושם בדיו טוב לו דיונון.
הבדל אחד בין אקוריום ושמים:
בשמים אי אפשר לטבע – דוחפים חזרה למטה.

$$\frac{47}{84}$$

$$\frac{46}{84}$$

-

ה
ב
הל
ה
ב
א

-

מצולה סער יכין

עוֹצֵם עֵינַיִם וְשִׁירָתָםנוֹן
חוֹבֶקֶת אִישׁוֹנִים לְהִטְבִּיעַ
זוֹג עֵינַיִם צָמֵד סְפִינֹת טְרוּפֹת
בְּמַעֲמָקִים דִּינוֹנִיִּים.
שִׁירָתָםנוֹן מְרַצֶּדֶת וּמַהֲבֵהֶת לְזָרְמִים,
נוֹטֶפֶת דִּיו עוֹבֵר עַל כְּפוֹת עֲצָבִים,
נִתְּז אֵינִפְרָה וְאוּלְטָרָה, שְׂבוּלוֹת וְקִלּוּחִים
מְקַעֲקַע גְּרִפְיִטִי עֶגֶן עַל יֶרֶכְחִי גִלְגֶּלֶת.
אֵיבְרִי־רִכִּיכָה פּוֹרְצִים אֶת עֲצַב הָרֶאֱיָה
אֶת תְּצִלְבֶּת הָרֶאֱיָה מְפַצְחוֹת זְרוּעוֹתָםנוֹן.
לְרֶאֱיָה, תְּמוּדַת־יָם מִתְחוֹלְלֶת:
אִישׁ שׁוֹקֵעַ
מְחַסֵּר חֲלִיּוֹת
וּמְצַמֵּחַ מְשׁוֹשׁוֹת.
אִישׁ צוֹלֵל שְׂמוֹנָה אַמּוֹת
וְנֹעֵשֶׂה רֶךְ וּמִימִי.
אִישׁ נִנְעֵץ אֲמוּדָאִי בְּקִרְקַעִית
מְשַׁקֵּף רְצוּדִים סִילוֹנִיִּים וְשׁוֹקֵק אֲצָחִי.
בְּחִזָּהוּ נְטֹרְפִים שְׁלוֹשָׁה לְבָבוֹת
שְׁיֹנָקִים וּפּוֹלְטִים וְשֹׁטִים בּוֹ
וְהוּא כְּעֶגֶן תְּקוּל
מְחַלִּיד וּמַעֲלָה זָמֵר יָם.
אֲדָמְנוֹן שׁוֹר בְּעַפְעָפִיו
הַמְנוֹן תְּמָנוֹן
לְכָל מָה שֶׁתְּמָנוֹנִי וְסִילוֹנִי וְרִפְיֶכְתִּי בּוֹ.
הַפְּצָמוֹן פְּשוּט:
בּוֹא שָׁקַע וְלוֹ לָרַגַע לְמַצּוּלוֹת.
וְהוּא פְּשוּט
בָּא וְשׁוֹקֵעַ
וְלֹא לָרַגַע
לְמַצּוּלוֹת.

הארוס של הצ'קלקה

הַסִּינָנוֹת מְחַכּוֹת לְקוֹלוֹת הַיִּמָּאִים.
לְהַבְחֵר, לְהַבְחֵר מִתּוֹךְ בְּחִירָה שֶׁל בּוֹחֲרִים.
לְהַבְדִּיל וְלַעֲלוֹת פְּקַצְפִּי־יָם עַל הַגְּלִים,
לְהַמְשׁוֹת אַחַת־אַחַת מִמַּצּוּלוֹת הַהִבְדָּלִים,
לְהַנְצִל, כָּל־כָּלֵן, מִתְּשַׁלְּבֶת הַכָּלִים.
הַסִּינָנוֹת מְחַכּוֹת לְקִלְלוֹת הַמִּלְחָמִים.
לְהַבְחֵר, לְהַבְחֵל מִתּוֹךְ בְּחִילָה שֶׁל בּוֹחֲלִים
בְּמַפְרָשִׁים וְחִבָּלִים,
מִתּוֹךְ בְּרִירַת הַנוֹאֲשִׁים הַקּוֹצְפִים עַל הַגְּלִים,
הַמּוֹאֲסִים בְּהִבְדָּלִים, הַבְּזִים לַדְּמִיוֹן,
הַלּוֹעֲזִים לְמִשְׁלַב בְּנוֹת הַיָּם־הַתִּיכוֹן.
הַסִּינָנוֹת מְזִיפּוֹת, הַסְּפָנִים נֶאֱנָקִים
וְגִבָּה פְּנִי־הַיָּם הַיּוֹם צוֹלֵל מַעֲמָקִים.

יונדב פרידמן

SIDS¹

למים אין אלהים, גם לא קרן גדור משפחתית, אבהית כחגורה.
זריזים מדי לזמה, הם חולפים כרעיון גרוע במפשעתה. מבלי
להשתהות בשחת זיפיה, בצלקות הרואיות מחרור תוספתנה,
בלא־מודע של גבה, מבקריה נסחפים לפתח נקוז רעבתני,
מכה בליעה. ריח אדנותי של שמפו רמונים מתמר כעת מעורה.
כל זכר לזעה פוגענית, לקשרים אסורים בין גופה לעבודה,
נמחה במתקפת הדרים כימית, במחליב רחצה טבעי כחסימת
מות בעריסה. מתלבשת בחלוק כחל, סבלני כביוץ וחובב
ספיגה, בשרה משיל מעליו רמזים אחרונים לרטיבות נחשלת,
חשוכת תודעה. בעוד חצי שעה היא תצטרף לאסף את איבריה
בחצאית חטובה, לההפך לדיט משתלם של גבר מזן בוגרי
כלכלה. יודעת שהוא יתענין בעולמה כפי שמבדרים על חלופות
צמחוניות לעגל בציר חמאה, היא אורזת מעשיות טובות זקפה
על פירסינג בלשונה, על קעקוע דרום אמריקני שמתגלה רק
בעלטה, על מנחה סמינר עם מוכנות מבצעית להתגרש עבודה.
יש לו נשואין מפארים, אשה שמונה כמגדל יקרה, היא תספר
בקול גשום, אינטימי כסיסמת כניסה. כן, אין גיל בגיל, אהבה
היא מפלצת צעירה.

את לא זוכרת את הילדות שלי

רעואל שועלי

את לא זוכרת את הילדות שלי
אבל היא נשקפת במבט כשעובר רכב, טנדר
בלילות היא בחלומות על מנגנוני הלוחים
ודושות בלמים עמקות
בתחנות דלק
העצים זזים בשרפה או בשמש
הכלבים בוכים
כשהמשרה מיללת
אם אבדתי שליטה בירידות ירושלים
אולי אני נגמל תמיד ממים
ואין לי תשובה או פרשנות שיטפכו אור
מילדות אני זכר רק
שביער מצאנו אבן־רחים
ורוחות שחורצות הרים ומשאיות לשנים

¹ בעתיד יסתכלו עליך, עלי, על כלנו כקרבנות של תסמנת מות בעריסה (SIDS)

נח אנגלהרד

א

רעואל שועלי

שיר טוב על עיר

שיר טוב על עיר
חזב לצאת מהעיר
שיר טוב על כפר
אין שיר טוב על כפר

עובר לספרד
מחליף לשון
איה הגיעה השופית
אל הפה
חזר מספרד
מוצא אשה
הגוף מזיע
איה יזיע בפה

מלח ימים
השופית בפה
איה יגיע מלח
אל תוך הפה
מחליף לבוש
מחליף שנה
מחליף שמש
מחליף גם אותה

נלך אל הים
למצא גרגיר
איה הולכים
עם השופית בפה
מוצא נער יפה
מחליף מין
איה הגיעה אלי
ספרד לבית הקפה

53
84

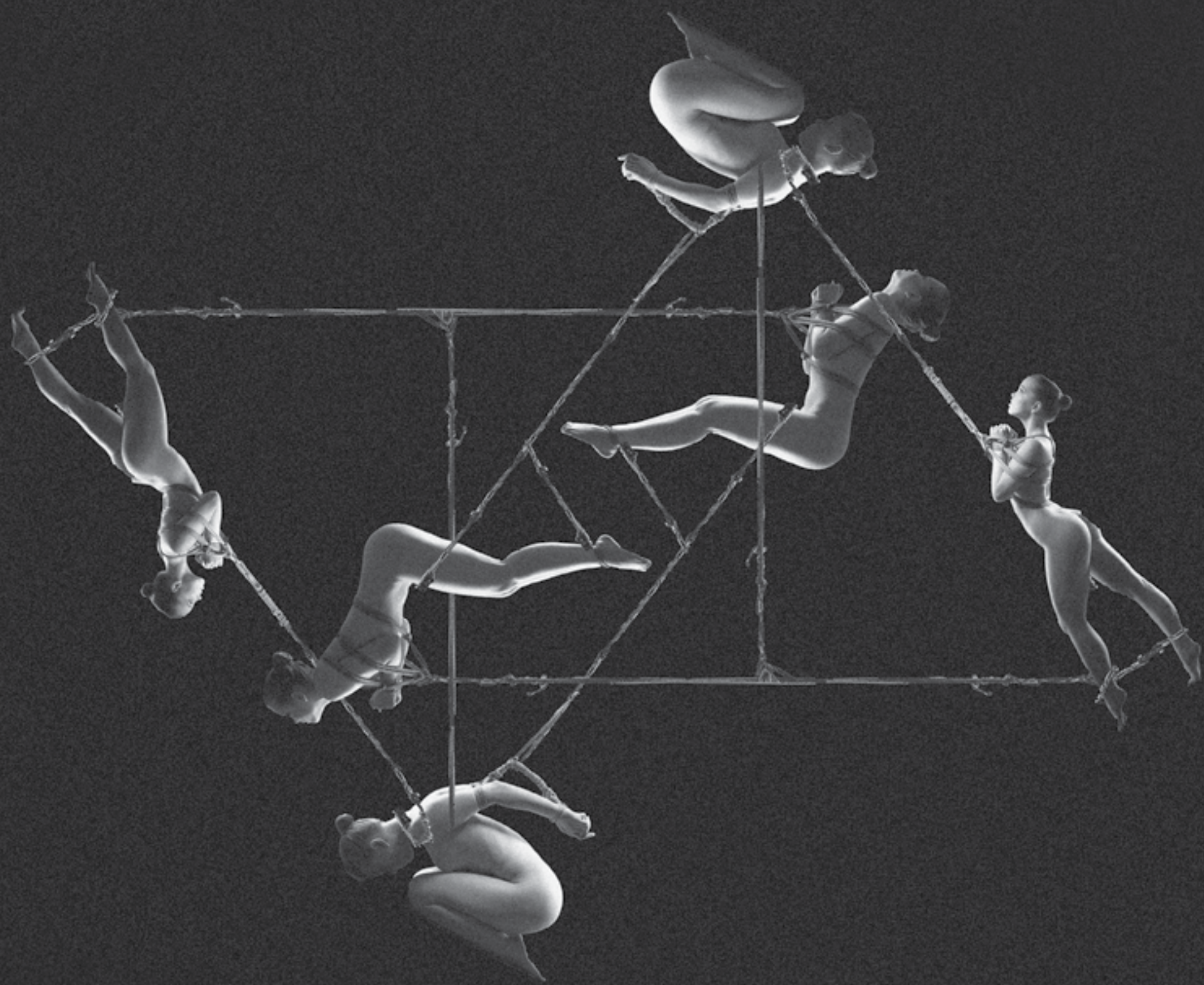
52
84

הולך אל העיר
מתחיל לנגן
איה מנגנים גיטרה
שיר מולדת יפה
פוחח עתון
מוצא עבודה
איה אלף לעבודה
עם נער בפה

חוסם את האור
מוריד בגדים
איה מנגנים
עם גוף רפה
מוניות חולפות
הפכיש נוזל לאדמה
איה חולפים נעורים
בעיר השוכת מרפא

קרבנות תרנגולים
הלילה השופית
איה לעצאזל
מזמינים פה קפה

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

אנתולוגיה לשירה פולנית עכשווית

Bardzo cieszy możliwość zaprezentowania wyboru wierszy polskich poetów młodego pokolenia. W Izraelu polska poezja kojarzona jest przede wszystkim z twórczością Wisławy Szymborskiej, Czesława Miłosza oraz Zbigniewa Herberta. Dzięki wybitnym tłumaczom i promotorom ich wiersze są powszechnie znane i ciągle bardzo popularne. Dopiero niedawno zostały przetłumaczone i wydane wiersze polskich poetów średniego pokolenia, natomiast twórczość młodych poetów jest ciągle zupełnie nieznana. Oddając w ręce izraelskiego czytelnika tę antologię mamy nadzieję, że nie tylko będzie ona jednym z kamyków wypełniających tę niezagospodarowaną do tej pory przestrzeń, ale także wywoła apetyt na polską poezję współczesną. Życzę miłej lektury dziękuję wydawnictwu Hava L'Haba za umożliwienie realizacji tego projektu.

> **Krzysztof Kopytko**, Dyrektor Instytutu Polskiego w Tel Awiwie

"Express only that which cannot be expressed.
Leave it unexpressed"

- *Maurice Blanchot*

Polska obecność w Antologii Hava L'Haba, tak indywidualnie jak i zbiorowo jest świadectwem historiograficznym, próbą obnażenia świata w określonym czasie. Ponadto poezja ta stanowi, swego rodzaju próbę oswojenia rzeczywistości, w czym na pewno pomocne są różne konwencje, różne formy użyte przez publikowanych w Antologii Hava L'Haba.

> **Julka Mackiewicz-Saban**, Redaktor Antologii

אנתולוגיה זו היא הזדמנות משמחת להציג בפניכם מבחר מן השירה של משוררי פולין בני הדור הצעיר. עד כה בישראל, השירה הפולנית נקשרה בראש ובראשונה עם יצירתם של ויסלבה שימבורסקה, צ'סלב מילוש וזביגנייב הרברט. ההיכרות הרחבה עם יצירתם התאפשרה הודות למתרגמים מעולים, שחשפו את שירתם בפני הקהל הישראלי והפכו אותה לפופולרית מאוד. לא מכבר תורגמו ויצאו לאור גם יצירות מפרי עטם של משוררי דור הביניים. לעומת זאת, משוררי הדור הצעיר עדיין נותרו זרים לקורא הישראלי. האנתולוגיה שלפניכם היא ניסיון לענות על החוסר הזה. זאת ועוד, אנו מקווים כי היא תהווה בסיס מעורר תיאבון לקריאה נוספת בשירה פולנית עכשווית. אני מודה להוצאת הבה להבא על כך שאפשרה את מימושו של הפרויקט. קריאה נעימה.

< **קשישטוף קופיטקו**, מנהל המכון הפולני בתל אביב | מפולנית: נורית לימור

"Express only that which cannot be expressed.
Leave it unexpressed"

- *Maurice Blanchot*

נוכחותה של פולין בגיליון זה של הבה להבא, באופן פרטני וגם קבוצתי, היא תעודה היסטוריוגרפית, ניסיון לחשוף את העולם בנקודה תחומה במקום ובזמן. יתרה מכך, שירה זו מהווה ניסיון מסוים לביית את המציאות, ולכך יעילות במיוחד המוסכמות השונות ומנעד הצורות הנרחב בהן משתמשים המשתתפים בכתב העת הבה להבא.

< **יולקה מצקביץ-סבן**, עורכת האנתולוגיה | מפולנית: ענת זגורסקי שפרינגמן

Paul Celan wychodzi na balkon

Jacobe Mansztajn

była jesień, a polska rozkwita jesienią,
przy takich kolorach trudno nie pomysleć,
jaka piękna jest przyroda, gdy umiera.
jaka szkoda, że nie można tego również

powiedzieć o ludziach. z drugiej strony
rychło byśmy się pochorowali, porzygali
wszyscy w domu od nadmiaru piękna,
a nie o to w życiu idzie, aby na czworakach

iść przez życie, ale o to, aby wyjść
nieraz na balkon i zajęknąć szeptem z bólu:
popatrz, matulu, jakie piękne tej jesieni
są kolory, jakie są obrzydliwie piękne.

$\frac{61}{84}$

פאול צלאן יוצא למרפסת

מפולנית: ענת זגורסקי שפרינגמן

יעקב מנשטיין

הִיָּה סֶתוּ, וּפּוֹלִין פּוֹרַחַת בְּסֶתוּ,
לְנִכַח צְבָעִים כָּאֵלֶּה קֶשֶׁה שְׁלֹא לַחֲשׁב,
כִּמָּה יָפֶה הוּא הַטֵּבֵעַ בְּגִסְיָסְתּוֹ.
כִּמָּה חֲבֵל, שְׁלֹא נִתֵּן לֹמֵר זֹאת גַּם

עַל בְּנֵי הָאָדָם. מִצַּד שְׁנֵי
הָיִינוּ נִחָלִים עַד מְהֵרָה, מְקִיָּאִים
כְּלָנוּ בְּבֵית מֶרֶב יָפִי,
וְלֹא בְּכֹךְ מְדַבֵּר בְּחַיִּים, לֹא לְעַבֵּר

אוֹתָם בְּזַחִילָה, אֵלֶּה עַל כֹּךְ, שְׁיֵשׁ לְצֹאֵת
מִדֵּי פֶעַם לְמִרְפֶּסֶת וּלְהֶאֱנַח בְּלַחֲשׁ מִתּוֹךְ קָאָב:
הַבִּיטִי, אִמָּא'לֶּה, כִּמָּה יָפִים צְבָעֵי הַסֶּתוּ
הַזֶּה, עַד כִּמָּה גִּעְלִיִּים בְּיָפִיָּם.

$\frac{60}{84}$

Nastoletni Paul Celan wchodzi w nowy tydzień II

Jacobe Mansztajn

najtrudniejsze są poranki, a więc bujam się
jak krzesło nad dymiącą popiołką i papierosem
wypalam dziury w ceracie, mówię sobie:
paul, jeszcze nigdy nie chciałeś umrzeć

tak bardzo jak teraz, i że to niepoważne,
to nic poważnego, ceratę można kupić nową.
wczoraj zadzwoniła matka, była przejęta,
w radio znów trąbią o wojnie. powiedziałem:
we mnie wojna spokojna, matulu, na razie
liczę dziury w całym, odezwę się później.
nie odezwę, to nasza ostatnia rozmowa.
i mówię sobie: paul, ceratę można kupić nową.

63
84

פאול צלאן הנער פותח שבוע חדש

יעקב מנשטיין מפולנית: ענת זגורסקי שפרינגמן

הבָּקָרִים הֵם הַקָּשִׁים בְּיוֹמֵר, וּבִכְן אֲנִי מִתְנַדֵּד
כְּמוֹ כֶּסֶא מַעַל מֵאִפְרָה מְעֻשָּׁנָה וּבְסִיגְרִיָּה
שׁוֹרֵף חֲרִים בְּשַׁעֲוֹנִית, אוֹמֵר לְעֶצְמִי:
פֶּאוּל, מַעוֹלָם עוֹד לֹא רָצִיתָ לָמוּת

עַד כְּדֵי כֶּן כְּמוֹ כַּעַת, וְשָׁזָה לֹא רָצִינִי,
דְּבַר לֹא רָצִינִי, נִתָּן לִקְנוֹת שַׁעֲוֹנִית חֲדָשָׁה.
אִמָּשׁ צִלְצְלָה אִמָּא, הִיָּתָה נִסְעָרָת,
בְּרִדּוֹ שׁוּב מְכַרְיָזִים עַל מִלְחָמָה. אִמְרָתִי:

בְּחוֹכֵי הַמִּלְחָמָה רְגוּעָה, אִמָּא'לָה, בִּינְתִים
אֲנִי סוֹפֵר חֲרִים בְּשָׁלֵם, אֶחָזֵר אֵלֶיךָ אַחֵר כֶּן.
לֹא אֶחָזֵר, זֹאת שִׁיחַתְנוּ הָאֶחָרוֹנָה.
וְאוֹמֵר לְעֶצְמִי: פֶּאוּל, נִתָּן לִקְנוֹת שַׁעֲוֹנִית חֲדָשָׁה.

62
84

Portret siedmioletniego dziecka szukającego wyjścia

Bianka Rolando

Mój wzrok przeskoczy nie jeden słup soli
Na miękkich policzkach są góry Hebronu
Ma dłoń wciąż trzyma zaciśnięte słowa
co wbito mi do głowy, a resztkę ukradkiem
wsadziłem sobie w kieszeń tak pełną muzyki
że ciepłe fale ognia ponoszą mnie dalej
a moją drugą dłoń trzyma ręka słowa "matka"

דיוקן ילד בן שבע המחפש מוצא

ביאנקה רולנדו

מפולנית: ענת זגורסקי שפרינגמן

מבטי ידלג על נציבי מלח אֶחָדִים
על רף לחיים שם הרי חֲבֵרוֹן
כף ידי אוֹחֶזֶת ללא הֶרֶף מלים קמוצות
אוֹתָן חִפְרוּ לי בְּרֹאשׁ, וְאֵת הַיֵּתֶר בְּחֹשֶׁאי
שִׁמְתִי לי בְּכִיס שֹׁכֶה מְלֹא בְּמוֹזִיקָה
עד שְׁגָלִי אֵשׁ חֲמִים סוֹחֲפִים אוֹתִי הַלָּאָה
וְאֵת כֶּף ידי הַשְׁנִיָּה אוֹחֶזֶת הַמֶּלֶה "אִמָּא"

Jakby z rozpędu

Joanna Lech

W spektaklu tym odgrywam wszystkie role, kolejno
ściągam słuchawki, ociekam żywicą i mówię o deszczu.
Stoję tak nieruchomo, jakbym parzyła, mówię o deszczu,
bo jestem rzeką, mówię, że upał, bo lepisz się do mnie
oczami, ale nocą, mówiłeś, śniło ci się, jak wyłam.

I to, jak wbijam gwoździe w śliwki(kamieniem).
Kłęczałam na śniegu, chciałam wysrać ci szpik(z łopatek)
(chciałbyś)(z łopatek czy z bioder?) Zataczam łuki
w powietrzu (rękami?) i wyłam. Zagrożałam światu.

בתאוצה לכאורה

יואנה לך מפולנית: ענת זגורסקי שפרינגמן

במופע הזה אני משחקת את כל התפקידים, לפי סדר
אני מושכת את האזניות, מטפטפת שרף ומדברת על גשם.
עומדת ללא ניע, כאלו אני צורבת, מדברת על גשם,
משום שאני נהר, אני אומרת, שחם מאד, כי אתה נדבק אלי
במבט, אבל בלילה, היית אומר, שחלמתי, שאני מיללת.

וגם זה, שדפדפתי מסמרים לתוך שזיפים (באבן).
כרעתי על שלג, רציתי למצץ ממך את לשד העצמות (מהשכמות)
(היית רוצה) (מהשכמות או מהמתנים?) יצרתי קשתות
באוויר (בידים?) ויללתי. אימתי על העולם.

Coś? Bo nic

Joanna Lech

“What I saw”

–John Frusciante

Pospieszne pod wiaduktem, leniwie. I łuna nad miastem
zwinęła się w dym. Pęka żywica, gdy śpiewasz, że kolejny
upadek jest tak właściwym końcem. Cierpki i przyszpilony
do powiek, przez chwilę stajesz mi pięścią w gardle.
Zaraz po uchyleniu okna zaczynasz lśnić.

דבר־מה? או מאום

יואנה לך

“What I saw”

–John Frusciante

במהירות תחת מוֹבִיל המַיִם, בַּעֲצָלָתִים. וְקֵשֶׁת מַעַל הָעִיר
מתמַרְת לְעֵשׂוֹן. נִסְדַּק הַשָּׁרֶף, כְּשֶׁאַתָּה שָׁר, שֶׁהַנְּפִילָה
הַבָּאָה הִיא לְמַעֲשֵׂה הַסֵּיּוֹם הַנֶּכּוֹן. טַעַם בָּסָרִי וְנַעוּץ
אֶל הָעַפְעָפִים, לְרַגַע אַתָּה נֶעֱמָד לִי כְּאֶגְרוֹף בְּגָרוֹן.
מִידַע עִם הַפְתַּח הַחֲלוֹן אַתָּה מִתְחִיל לְזָהֵר.

Miejsce

Michał Książek

Cały wieczór myślałem,
jak człowiek może się
znajdować w miejscu.
A miejsce w człowieku
zostaje tak długo jak on
na ziemi.
Poszedłem oglądać ptaki.
Znałem te głosy. Były
we mnie, a ja w nich.
Dosłownie, dodźwięcznie:
pełzacze leśne i kowalik
wystraszyły się idącego i
ostrzegały wszystkich, że
to ja. Że to ja. Że to ja.
Nawet sikory nazywały mnie raz po raz.

73
84

72
84

מקום

מיכאל קסיאז'ק מפולנית: נורית לימור

כל הערב חשבתי
פיצד יכול אדם
להמצא במקום.
ומקום באדם
ימצא כל זמן היותו
על האדמה.
הלכתי לצפות בצפרים.
הפרתי את הקולות. היו
בתוכי, ואני בתוכם.
מלולית, צלילית:
טפט עצים ודבקו
נבהלו מההולך ו
הזהירו את כלם כי
זה אני. כי זה אני. כי זה אני.
אפלו הידגזים קראו לי בשם פעם אחר פעם.

Przez jakiś czas

במשך זמן מה

Maciej Robert

מפולנית: נורית לימור

מאצי'י רוברט

bardzo chciałem zostać
astronomem, ale szybko
mi przeszło. Podobno

מאד רציתי להיות
אסטרונום, אבל מהר
זה עבר לי, נראה כי

światło wygasłych gwiazd
dociera do nas spóźnione.
Martwe ciała wciąż świecą

אורם של הכוכבים הקבועים
חודר אלינו באחרון.
גופים מתים ממשיכים להאיר

i to się nazywa pamięć.

קוראים לקך זכרון.

-
ה
ב
ה
ל
ה
ב
א
-

Przez jakiś czas

Maciej Robert

אטלס השמים

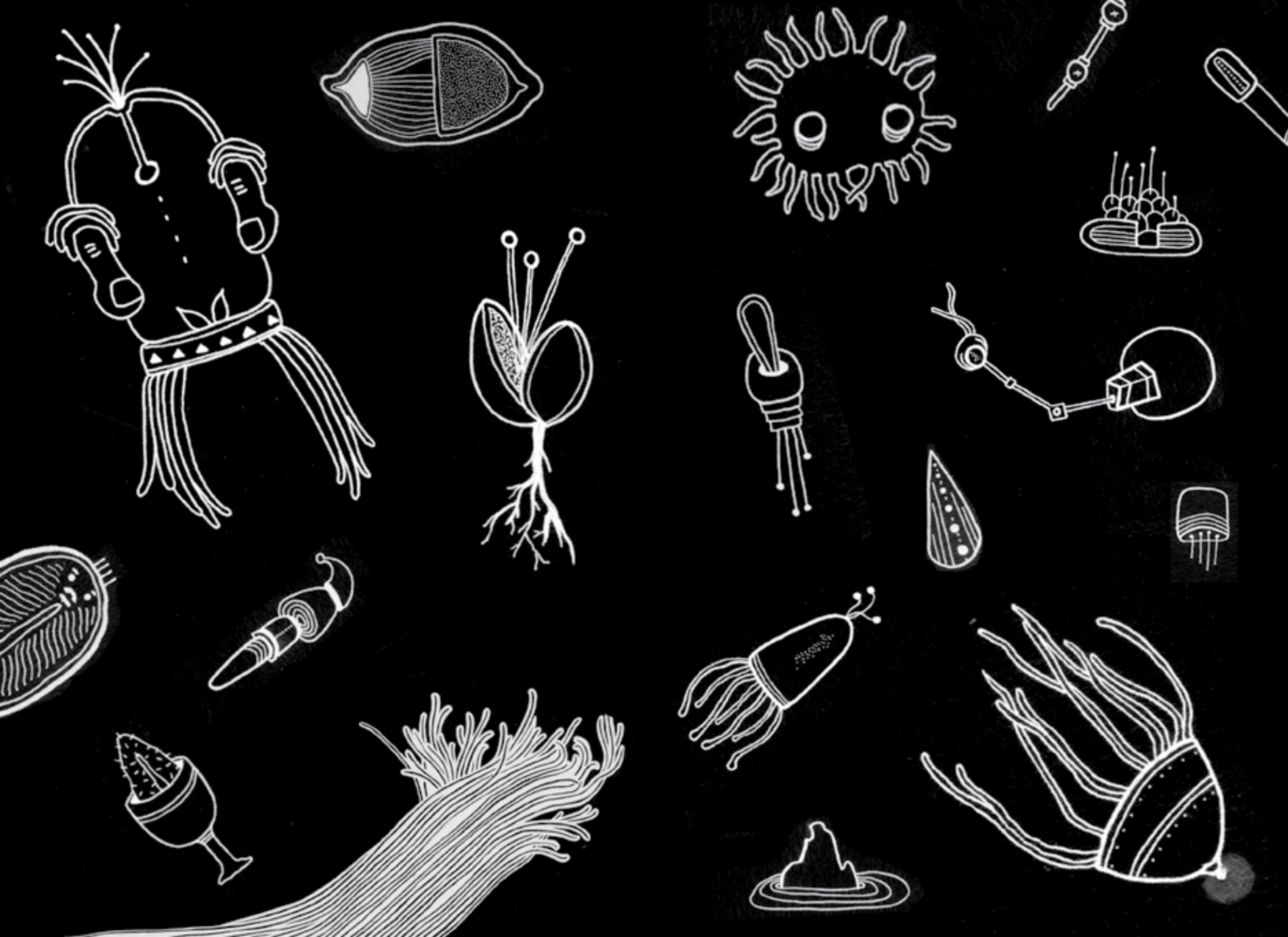
מאצי'י רוברט מפולנית: נורית לימור

I.
Sierpniowa noc ma piwniczny zapach
i płócienne okładki. Głos dziadka
się łamie. To jest gwiazdozbiór Hydry.
A to Kasjopeja. I lśniące oko Byka.
Rozżarzony papieros kreśli tajne znaki,
dym wraca do płuc. Wychodzimy w ogród.

II.
Grudzień. Stos węgla blokuje chodnik.
Pod wieczór znika w oknie piwnicy,
zasypując pustkę. A on szedł ku niej,
prowadziła go gwiazda – odchodził,
mając zęby i drąc z furii mapy. Została
smuga brudna na śniegu. Ogień, popiół.

1.
לליל אוקטובר יש ריח מרתפי
ועטיפות של בד. קולו של סבא
נשבר. זוהי מערכת כוכבי ההידרה.
וזו קסיופאה. ועינו הבוהקת של השור.
הסיגריה הבוערת רושמת סימני סתרים,
העשן חוזר לראות. אנחנו יוצאים לגן.

2.
דצמבר. ערמת פחם חוסמת מדרכה.
לקראת ערב נעלמת בחלון מרתף,
מכסה על ריק. והוא הלך לקראתה,
הוביל אותה כוכב – בעזבו,
היה הוצה וקורע מפות בצעם. נותר
פס מלקלף על שלג. אש. אפר.

Nurt

Jacek Dehnel

Nie dałeś mi nic poznać; poszedłeś do wanny.
Dopiero z niej, zza ściany – bo we śnie ta sama
była ściana, ta sama była w nim łazienka –
słyszałem ten głęboki, ten szarpiący płacz.

Aż się z tego zbudziłem – i zbudziłem ciebie,
że tak mi się przyśniło. I że będzie dobrze.
Zasnęłeś. Ja – myślałem wciąż o tamtym tobie,
że pozostał za ścianą, zanurzony w czerni.

I, wciąż leżąc, stanąłem ponad nurtem snu,
i w ten sen się rzuciłem, żeby go ratować.

זרם

מפולנית: חנה הרציג

יאצק דנל

לא נחת לי שום סימן; הלכתי לאמבטיה.
רק משם, מעבר לקיר – כי בחלום היה זה
אותו הקיר, היה זה אותו חדר אמבטיה –
שמעתי את הבכי הזה, העמק, הנזקב.

ואז התעוררתי – וגם אותך הערתי
שזה אשר בא בחלומי. ושהכל יהיה בסדר.
אתה נרדמת. ואני – עדין חשבתי על העליך ההוא
שנותר מאחורי הקיר, טבול בשחור.

ובעודני שוכב, התרוממתי מעל זרם החלום,
ואל תוף החלום הזה זנקתי, כדי להציל אותו.

$\frac{81}{84}$

$\frac{80}{84}$

CPU mood

Łukasz Podgórni

Różnica śniegu. Ta ulegnie
Zatarciu. Umysł trzeszczy w ciemnej czapce,
Odchodzi z dumą w kieliszku.
Mówiąc, że to stówka przypięta do gałęzi

Zawracam po płyn słynący z sekwencji,
Zawracam po płyn słynący./Trze
Chory klawisz, którym się kieruję i którym ściągam domy.

CPU mood

לוקאס פודגורני

השני בשלג. הוא יתמסר
לטשטוש. המח מתפצץ בחוף הכובע הכהה,
פורש בגאון בחוף כוסית משקה.
אומר, שזה שטר של מאה מחבר לענף

אני שב וחוזר בשביל הנוזל המהלל ברצף שלו,
אני שב וחוזר בשביל הנוזל המהלל. / משפסף
את הדושה החולה, אתה אני מתפונן, מוריד אתה בתיים.

-
ה
ב
ה

ל
ה
ב
א

-

Trznadle cytrynowe

גיבתונים צהובים

Anna Augustyniak

מפולנית: נורית לימור

אנה אוגוסטיניאק

Coś ze snu przemknęło mi przez myśl
Jakaś woda unosząca nasze tajemnice
Ale dokąd ale które
cik cik cik śpiewały trznadle
cik cik cik jestem rzeką
do ilu mężczyzn wołałam
utoń we mnie utoń
a trznadle śpiewały cik cik cik
cik cik cik coś ze snu przemknęło
jakieś zajście które się nie wydarzyły
święte słowa martwym będę
i jego twarz gdy wyskakiwał z 10 piętra

משהו מן החלום חמק לי במחשבה
מים פלשהם הנושאים את סודותינו
אבל אילו אבל לאן
ציק ציק ציק שרו גבתונים
ציק ציק ציק אני נהר
לכמה גברים קראתי
טבע בי טבע בי
והגבתונים שרו ציק ציק ציק
ציק ציק ציק משהו מן החלום חמק
איזשהו התרחשות שלא קרו
מלים קדושות מת אהיה
והפנים שלו בקפצו מן הקומה ה-10

— — — —

